

РЕШЕНИЕ

№ 4897

София, 25.04.2016

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Пето отделение, в съдебно заседание на двадесет и осми март в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:ИЛИЯНА ДОЙЧЕВА

ЧЛЕНОВЕ:МАРИЕТА МИЛЕВА

СИБИЛА СИМЕОНОВА

при секретар
на прокурора
от съдията

Валерия Георгиева Георгиева
Маруся Миндилева
СИБИЛА СИМЕОНОВА

и с участието
изслуша докладваното

по адм. дело № 3220/2015.

Производството по делото е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ). Образувано е по касационната жалба на Секретаря на Столична община срещу решение №6363/27.10.2014г., постановено по адм. дело №9073/2013г. по описа на Административен съд София – град (АССГ). Касаторът навежда доводи за недопустимост, неправилност на решението като постановено в нарушение на материалния закон и необоснованост - отменителни основания съобразно чл. 209, т. 3 от АПК. Иска съда да обезсили същото и да прекрати производството, алтернативно да отмени изцяло първоинстанционното решение като постанови ново, с което да се отхвърли жалбата срещу индивидуалния административен акт. Претендира неговата отмяна и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответната в производството страна – В. Т. В., чрез процесуален представител, оспорва основателността на касационната жалба. Намира решението на първоинстанционния съд за правилно и законосъобразно и иска неговото оставяне в сила.

Прокурорът от Върховна административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Поддържа становище за правилност и законосъобразност на първоинстанционното решение и счита, че същото следва да бъде оставено в сила.

Върховният административен съд, състав на пето отделение, като обсъди данните по делото и доводите на страните, намира касационната жалба за процесуално допустима като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и при наличие на правен интерес.

Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалвания съдебен акт първоинстанционният съд отменя Решение № СО-РД-09-ЗДОИ-139/16.08.2013 г. на секретаря на Столична община в частта, с която е отказан достъп до обществената информация, описана в т. II. 1-6 от Заявление № СО-94-ЗДОИ-252/05.08.2013 г., подадено от В. Т. В. и задължава административния орган да предостави достъп до исканата обществена информация в относимата към оспорването част (т. II. 1-6), описана в доклад от 04.07.2013 г. на гл. архитект на Столична община (СО) за одобряване на план-схема за местност „Борисовата градина“ (I етап) и съдържаща се в: Заповед № СО-РД-09-01-272/27.06.2013 г. на кмета на СО за проверка на законността на съществуващите преместваеми обекти; окончателен доклад (протокол) от проверката на съществуващите преместваеми обекти, рекламни и информационни елементи (извършена на 01.07.2013 г.) в резервата на парк „Борисовата градина“; приложенията към доклада/протокола по т. 2 – резултатите от проверката в табличен вид и издадените разрешения за поставяне и одобрени схеми на търговските обекти, както и схема на проверените обекти; заповедта на гл. архитект

на СО за допускане изработването на план-схемата.

За да постанови този резултат решаващият съд приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, в определената законовоизискуема форма, но не е спазен материалния закон.

Така постановеното съдебно решение е правилно, законосъобразно, обосновано и постановено без да са допуснати процесуални нарушения.

Неоснователно е възражението на касатора за недопустимост на процесния съдебен акт, обосновано от липсата на активна процесуална легитимация на лицето оспорило отказа за предоставяне достъп до обществена информация. Още с молба от 15.10.2013г. В. Т. В. уточнява пред първоинстанционния съд, че жалбата е подадена от нея, в качеството ѝ на физическо лице, а посочената в заявлението Общност на софийски граждански сдружения – Инициатива “Граждани за зелена С.”, не е юридическо лице. Същевременно съгласно константната практика на ВАС, съобразно нормата на чл.41 от Конституцията на Република България се налага разширително тълкуване на чл.4 от ЗДОИ, обуславящо право на достъп до обществена информация както на всяко едно физическо лице, така и нерегистрирани, неформални организации на граждани.

Предвид гореизложеното, настоящата инстанция намира, че АССГ, при спазване съдопроизводствените правила, законосъобразно е приел и разгледал жалбата на В. Т. В., по която е постановил допустим съдебен акт.

Между страните липсва спор относно факти. Спорът е правен и се свежда до правилното тълкуване и прилагане на разпоредбите на ЗДОИ.

Настоящата инстанция намира, че въз основа изяснената по делото фактическа обстановка, първоинстанционният съд е постановил решението си изцяло в съответствие с приложимия материален закон. Изводите, че оспореният отказ за достъп до обществена информация е постановен в нарушение на материалноправните норми и целта на ЗДОИ са законосъобразни и съответни на събраните по делото доказателства.

Правилно е заключението на решаващия съд, че исканата информация е официалната обществена информация – чл. 10 от ЗДОИ. Тя се съдържа в актове на кмета и гл. архитект на СО, издадени по повод на изпълнение на нормативно възложени им правомощия и е свързана с резултати от приключила административна проверка, респ. с основанията за нейното извършване и допускането на изработването на план-схема. Актовете от посочената категория имат и самостоятелна значимост. Упражнените с тях правомощия не са част от единно административно производство, спрямо което те да притежават функцията да го подготвят оперативно (напр. премахването на незаконно поставени преместваеми обекти като резултат от осъществената проверка е отделно производство от изработването на самата план-схема на местността). Съображенията на първоинстанционния съд се споделят изцяло от настоящата инстанция.

Законосъобразно е прието, че позицията на органа за несамостоятелния характер на информацията е немотивиран. Освен бланкетното твърдение в тази насока, решението не съдържа анализ на естеството на поисканата информация, нито го отнася към конкретно административното производство, с чийто заключителен акт е свързана информацията. Наведените доводи едва в касационната жалба, че Решение №416/18.07.2013г. на СОС е крайния акт, с чийто оперативна подготовка се свързва отказа на исканите документи, са ирелевантни. Както извеждането, така и допълването на предполагаемата воля на органа в процеса на съдебния контрол е недопустимо.

Неоснователни са доводите на касатора по отношение на характера на информацията, която подвежда под нормата на чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ, като в същото време игнорира разпоредбата на чл.13, ал.4 от ЗДОИ, установяваща забрана за ограничаване правото на достъп до служебна обществена информация. С нормата на чл.13, ал.4 от ЗДОИ във вр.§ 1, т. 5, б. "е" ЗДОИ законодателят е създава оборима презумпция, която има за правна последица обръщане тежестта на доказване. С оглед на това не заявителят, а органът следва да установи, че в конкретния случай не е налице надделяващ обществен интерес. За да е оборена

презумпцията на надделяващ обществен интерес, е необходимо органът да докаже, че общественият интерес от разкриването не е убедителен и не превишава явно интереса на третата страна, респ. неразкриването на информацията балансира обществения интерес от прозрачност и желанието на третата страна да получи исканата информация.

Относно направеното възражение за необоснованост на съдебния акт, следва да се подчертае, че необосноваността като касационно основание опорочава формирането на вътрешното убеждение на съда в насоките, които не са нормирани от закона. Такива са грешките при прилагане на правилата на логическото мислене, на опитните правила, на каузалните връзки между явленията и др. Грешки от такова естество не са били допуснати от решаващия съд. Фактичката обстановка е точно установена и подведена под вярната правна квалификация, като формираните изводи се основават на събраните доказателства. При осъществяване на правораздавателната дейност на решаващия съд не са допуснати и твърдяните нарушения на производствените правила - доказателствения материал е анализиран поотделно и в неговата съвкупност, а всички доводи и възражения на страните са обсъдени и правилно преценени. С оглед на изложеното настоящият състав намира, че обжалваното решение е правилно, като не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. При направената служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК касационната инстанция констатира, че същото е валидно и допустимо, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во АПК, Върховният административен съд, пето отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №6363/27.10.2014г., постановено по адм. дело №9073/2013г. по описа на Административен съд София – град.